

SZENTMÁRTONI JÁNOS

Pohár

Beszélő poharad lettem, Uram.
Fenékig üríts, falon törj össze!
Jelöld ki végre pohárnyi utam!
Nézni sem bírlak – s azt lesem, jössz-e.

Kezed amilyen kedvedben talál
– úgy végzem estém: csordultig üzve,
szétszóródva magányod asztalán,
padlód réseiben összegyűlve.

Egyre keserűbb lötyyöt mérsz belém,
te, Nagy Önkínzó, szívedig teher.
Holnap újrakezded – a tét enyém:
míg Te töltesz – a pohár énekel.

S ameddig iszol – a pohár hallgat.
Majd koppan – vagy szilánkokban zenél.
Hogy másnap italod kézhez kapjad,
hát ahhoz kell most ez a költemény.

Van, hogy elbambulsz, színültig töltesz,
majd magamra hagysz szórakozottan.
Percről perce nő értékem, több lesz,
míg ébredsz köhögés-rohamokban.

Nem kértem soha, mi sűrűl benned,
mintha már a világot temetnék,
s csontjaidból kell újraszerezned.
Majd összegyűltek bennem az esték.

A hangom sem a régi már, rekedt.
Nem játszhat rajtam utcazenész.
Tükrömből egy vak koldus integet.
Számra kirakódott a penész.

Elmosni rest vagy, tologatsz unottan.
Ne csodálkozz, ha herpeszt kapsz tőlem.
Egykor örömed pohara voltam.
Mára csak szomjadat örököltem.

Akiből régen a tavaszt ittad,
ruhátlan kövek napfény-melegét,
mint tó tükrén a délibáb-színpad,
komor árnyként szóródik szerteszt.

Csillárod tompa burái alatt,
komódot halott tárgyai között,
magányló pohár vetíti falad:
akiből minden fény elköltözött.

Bölcsebb, se részeg nem leszel tőle.
Nincs benne titok, álom, élvezet.
Dalát az elégvolt összetörte.
Állok, s hazudok magamnak, Neked.

De ott még a vers, homokszemekben,
és a madárcsőr-kottázta ének.
Elárult augusztusi egekben
fénypor millió pontjában égek.

Ott, szerelmek szövétébe szöve,
az eső áztatta föld szagában.
A remény fűtete körbenője,
elesatangolt pásztorban is áztam.

Láz voltam, sötét utcákon hajtott,
szélben forgatott ártatlan fegyver,
mit bárki a fejéhez tarthatott,
és amit senki nem ereszt el.

Voltam is, nem is, álmodom tán csak.
Ha hihetném, hogy nem csupán élek,
reggel váratlan átkarolnálak,
s elég volnék a dal felének.

De így? Lényem a Lényegig átjut?
Töröld le rólam a kétely porát.
S ha új szavakat nem adsz hozzájuk,
Uram, ne tölts belém hát több csodát.